

[H. F. Ulrichsen.]

dende om Kommandoforholdene; baade med Hensyn til disse og Bygningsforholdene maa de ansvarlige Myndigheder have Afgørelsen og ikke Marineministeriet.

Jeg synes, at dette maa man fremhæve i saa meget højere Grad i et Øjeblik, hvor den Embedsmand, der skulde repræsentere det saglige Moment overfor den politiske Minister, faktisk optræder mere eller mindre som Politiker. Jeg vil med Hensyn dertil sige til den højtærede Forsvarsminister i Anledning af de Bemærkninger, han fremsatte før, at det er naturligvis rigtigt, at Forhandlinger, der foregaar mellem en Departementschef og hans Minister, skal være af rent fortrolig Karakter; men den højtærede Minister kan ikke fuldt ud sammenligne det, der er foregaaet i Marineministeriet, med en normal fortrolig Forhandling mellem en Minister og hans Departementschef. Thi hvad der er foregaaet, er, efter hvad der forlyder, at den paagældende høje Embedsmand har udsendt det Forslag, som skulde være en fortrolig Sag mellem Departementschef og Minister, til en hel Række udenforstaaende, til militære sagkyndige og andre Mennesker; og det gør, at medens jeg billiger de Udtalelser, den højtærede Minister kom med angaaende Sondringen mellem ministerielle Embedsmænd og de Myndigheder, der ligger udenfor, maa jeg tage Afstand fra hans andre Bemærkninger, for saa vidt de angaar Forholdet Admiral Rechnitzer.

Jeg benytter Lejligheden til at sige, at en Del af den Misère, der er for Marinens Vedkommende, maaske stammer fra den Ordning, der for ganske faa Aar siden blev gennemført for Orlogsværftet. Jeg vil i den Anledning henvide til den Betænkning, der i 1923 blev afgivet af Søløjtnantselskabet vedrørende Nyordningen af Orlogsværftet. Det er vistnok saaledes, at en Del af de Embedsmænd, der er ansat ude paa Orlogsværftet; mener, at den nye Ordning af Orlogsværftet i og for sig teknisk paa flere Punkter har været heldig, den har maaske været besparende, har paa mange Punkter lettet Overskueligheden. Men der er ikke mindste Tvivl om, at de militære Interesser i allerhøjeste Grad er tilsidesat ved den nye Ordning. Der er ikke Tvivl om, at de Gnidninger, der kan finde Sted mellem det civile Skibstilsyn og Skibsinspektionen, kan skabe utilfredsstillende Forhold.

Jeg vil tro, at det f. Eks. er uheldigt, at Orlogsværftet i saa høj Grad er gaaet over til at være et almindeligt Statsværft i Stedet for at være det, som Navnet antyder,

et Orlogsværft. Og jeg kunde tænke mig, at den uheldige Tilstand for en Del maa søges i den beklagelige Kendsgerning, at Marinens Officerer lige saa vel som ogsaa ofte Koffardflaadens Officerer ikke har den rette Forstaaelse af, at Teknikerne, de Folk, der i Flaaden repræsenterer Maskinerne, bør ligestilles med Folkene paa Dækket, at de i alt væsentligt, i Uddannelse og først og fremmest rent socialt, maa op paa Siden af Folkene paa Dækket, altsaa for Marinens Vedkommende Marineofficererne.

Ordningen af 1922 var efter mit Skøn for Marinens Teknikeres Vedkommende en slet, umoderne og uretfærdig Ordning, og for Teknikernes Vedkommende blev den gennemført paa en skaanselsløs Maade, saaledes at der bag Kulisserne foregik en Række Ting, der aldrig er blevet omtalt i Rigsdagen, men som i Virkeligheden var ganske demoraliserende, idet man fra Marinens Side mere eller mindre tvang Folk til at trække sig tilbage eller fik dem til at trække sig tilbage fra Poster, hvor de meget vel kunde have gjort Fyldest i meget lang Tid.

I de allerfleste Mariner er det saaledes, at Teknikerne socialt staaer ganske i Rang med Marineofficererne, og hvis man ikke var kommet med 1922-Ordningen og for Teknikernes Vedkommende havde udsløttet den Udvikling, der fandt Sted fra 1909 til 1922, med et Pennestrøg, er det sandsynligt, at Teknikerne i Marinen vilde have arbejdet med meget mere Lyst indenfor de militære Rammer, og at vi saaledes havde undgaaet den Ordning, vi nu har for Orlogsværftets Vedkommende, en Ordning, der maaske kan betyde visse tekniske og økonomiske Fordele, men som paa en Række Felter lægger Myndigheden paa forkerte Steder og giver et stort Minus for de militære Interesser, der maa være de vigtigste for Orlogsværftet.

For Hærens Vedkommende skal jeg kun sige, at samtlige de sagkyndige, jeg har talt med, stiller absolut Fordringer ganske parallelt med de Ønsker, der er fremsat fra Sagkundskaabens Side: at Forsvaret til Søs for Københavns Vedkommende ikke svækkes saaledes som efter Regeringsforslaget, at baade den første Uddannelses og Genindkaldelsernes Længde ikke forringes i det Omfang, som finder Sted i Regeringsforslaget, og endelig bl. a. ogsaa dette, at der, saaledes som i Sagkundskaabens Forslag, oprettes de højst nødvendige Tankafdelinger.

Idet jeg er ved Tankene, vil jeg gerne